

men uttorkade flodbädden med den döda skogen på stränderna. Där stodo träden som gravvårdar på en kyrkogård, gråa, spruckna, döda sedan 1,600 år och sköra som lergods. Intet liv, inte en droppe av vatten i denna bädd, där en mäktig flod fordom strömmat och där ökenvinden susat i lummiga poppelkronor. Och här hade funnits en stad med konstrikt utsirade tempel och stupas liknande torn uppförda till Buddhas ära. Här hade hållits en stark garnison till försvar mot barbarerna i norr och i karavanserajer och på marknadsplatser hade krämare från länderna i väster, från Indien och Kina drivit sin handel. Hopbuntat i balar, insydda i säckväv hade på kameler och oxkärror forslats de dyrbara kinesiska sidentyger, varmed hetärerna i kejsartidens Rom prytt sig till dans.

Ja, det var då! År 1900. År 1921 hade floden återvänt till sin gamla bädd och år 1928 fick jag den första underrättelsen om att min spådom slagit in. Att jag före alla andra kulturmäniskor på jorden fick veta vad som tilldragit sig, var i sanning en ödets skickelse, så underbar och osannolik, att den i ett diktverk skulle ha förefallit misslyckad.

Emellertid fortsatte vi från Turfan till provinsen Sinkiangs huvudstad Urumtji där vi blevo gästfritt emottagna av generalguvernören, den gamle marskalk Yang Tseng-hsin.

Tokta Ahuns muntliga skildringar voro dock icke nog för oss. Orientalerna äro i besittning av en sprudlande fantasi och för dem är sanningen ett mycket